

1.

CO KDYBYCH VÁM ŘEKLA, že existuje tajný klub, jehož členové se rekrutují výhradně z okruhu nejvlivnějších členů společnosti – bankéřů, super boháčů, mediálních magnátů, generálních ředitelů, právníků, policejních špiček, zbrojařů, vysoce postavených armádních důstojníků, politiků, členů vlády a úřadů nejvyšší státní správy, a dokonce i uznávaných hodnostářů katolické církve – věřili byste mi?

A pozor, teď nemluvím o Illuminátech ani o skupině Bilderberg, dokonce ani o lidech spjatých s Bohemian Grove nebo s jakýmkoliv jiným z těch profláklých spikleneckých spolků, které různé magoři takticky využívají při prosazování svých vlastních obchodních zájmů.

Kdepak, vůbec ne. Navenek je tenhle klub mnohem nevinnější. Navenek.

Ale pod povrchem ani náhodou.

Členové tohoto klubu se schází nepravidelně na tajném místě – vzdáleném a skrytém. Schůzky se nikdy nekonají dvakrát po sobě na stejné adrese. Obvykle ani ve stejném časovém pásmu.

A na schůzkách se tihle lidé... No, nebudeme přece chodit kolem horké kaše a nazveme je jejich skutečným titulem – Páni vesmíru, případně Výkonná rada dosud známé části sluneční soustavy. Zkrátka tihle manažeři využívají tajná shromáždění jako příležitost k zaslouženému a nezbytnému odpočinku od důležité a vyčerpávající činnosti, jež obnáší dojebávání světa ještě víc, než už je, a vymyšlení ještě sadističtějších a zrudnějších způsobů mučení, zotročování a ožebračování lidstva.

A čím konkrétně se Vůdci zabývají ve svém volnu, když se chtějí trochu odreagovat?

To je snad jasné.

Šoustají.

Jak vidím, moc mi nevěříte. Zkusím vám to tedy vysvětlit jinak. Potkali jste už automechanika, který by nebyl blázen do aut? Profesionálního fotografa, který by nikdy neudělal jedinou fotografii i mimo ateliér? Pekaře, který by nejedl koláče?

No, a tihle lidé, tihle papaláši, a teď už to vybalíme na rovinu, jsou zkrátka profesionální zmrdi.

Ojebou vás, jen aby nad vámi měli výhodu. Ojebou vás, aby se dostali na vrchol. Ojebou vás o peníze, svobodu i čas. Ale i potom vás budou ojebávat tak dlouho, dokud nebudete v hrobě dva metry pod zemí. A ani potom s tím ojebáváním nepřestanou.

Tak tedy co dělají, když zrovna nedělají tohle?

Co jiného...

Kromě toho je třeba si uvědomit ještě jednu věc. Vlivní a mocní lidé jsou v mnoha ohledech něco jako celebrity. Rádi se spolu scházejí. Co nejčastěji. Až do ochraptění vám budou dokola omílat, že to dělají jen proto, že je nemůže pochopit nikdo jiný, než právě lidi jako oni. Pravda je ovšem taková, že manažeři nemají chuť si zadat s pouhými pěšáky, s plebsem, s nemytými a nečesanými neotesanci, kteří s nezastíraným potěšením sledují pád mocných a bohatých, jehož příčinou je to jediné, co je dokáže srazit z výšin až na dno – a to je sex.

A právě proto tihle lidé, tihle manažeři, profesionální zmrdi, nakonec vymysleli způsob, jak si dopřávat sexu po libosti a ukojit svoje nejdivočejší a nejzvrhlejší sexuální fantazie, navíc bez hrozby skandálu. Dělají to za zavřenými dveřmi. A všichni společně. Tajně.

Henry Kissinger kdysi prohlásil, že moc je nejsilnější afrodisiakum. V té době se loudal po chodbách paláce slávy už dost dlouho, aby přesně věděl, o čem mluví. A důkazem je tenhle podnik.

Pojmenovali ho Juliette Society.

Tak prosím. Jen si ji zkuste vyhledat na internetu. Vůbec nic. To je to tajemství. Abyste však nezůstali úplně mimo, tady je aspoň špetka informací a trocha historie.

Tahle Juliette, po níž je klub pojmenován, byla jedna ze dvou postav – sester, ta druhá se jmenovala Justine – zplozených (pokud to jde říct i takhle) markýzem de Sade, francouzským šlechticem z osmáctého století, zhýralcem, spisovatelem a revolucionářem, jehož sexuální dobrodružství natolik rozběsnila bohabojné moralisty mezi

francouzskou šlechtou, že si nakonec za veřejně předváděné obscénosti vysloužil uvěznění v Bastille. Zpětně vzato však nešlo o žádnou tragédii, protože markýz nemohl v cele dělat nic jiného, než si ho ve dne v noci honit. Ze samé nudy se vybičoval k sepsání řady dalších a ještě zvrhlejších necudností, čistě proto, aby světu ukázal, že mu všichni můžou *víteco a vítekam*.

Zkrátka, během svého uvěznění markýz de Sade vytvořil nejslavnější dílo světové erotické literatury: *120 dní Sodomy*. Jde o jedinou existující knihu, jež sexuálními zvrhlostmi a krutostí předčí bibli, které se téměř vyrovná i rozsahem. A pochopitelně to byl právě markýz, kdo z okna své cely hulákal na davy shromážděné pod Bastillou, ať na pevnost hernajs zaútočí, čímž následně odstartovala Francouzská revoluce.

Ale vraťme se k Juliette. Z obou sester je to ta méně známá, ale ne proto, že by byla zakřiknutá. Och, ani zdaleka ne. Aby bylo jasno, Justine je dost protivná a nafrněná puritánka, která na sebe za každou cenu strhává pozornost tak dlouho, dokud svému okolí neleze krkem. Připomíná současné celebrity, jež donekonečna vedou proslovy o škodlivosti drog a nevázaného sexu a navenek se neúnavně prezentují jako ztělesnění všemožných ctností, zatímco v pravidelných intervalech se tajně plíží z kliniky pro léčbu závislostí.

A Juliette?

Juliette naopak nezná stud ani míru ve svém bažení po sexu a vraždění a každé tělesné rozkoši, kterou ještě neokusila. Šoustá a vraždí a vraždí a šoustá a občas stihne i obojí současně. A navíc jí to po každé projde a za svou nevázanost a zločiny nikdy nezaplatí ani tu sebemenší cenu.

Možná už vám dochází, co tím chci naznačit. Možná už chápete, proč tahle tajná společnost, ta Juliette Society, nebude až tak nevinná záležitost, jak se navenek zdá.

A kdybych vám navíc tvrdila, že se mi povedlo proniknout – ehm, omlouvám se za ten dvojsmysl – do vnitřních kruhů zmíněného spolku, věřili byste mi?

Ne že bych tam společensky patřila. Třetím rokem řádně studuju vysokou školu, obor filmová tvorba. Nejsm nicím výjimečná, jsem obyčejné děvče s normálními každodenními potřebami a životními touhami jako všichni v mém věku.

Láska. Bezpečí. Štěstí.

A zábava. K smrti ráda se bavím. Ráda se pěkně oblékám a ráda vypadám dobře, ale na luxusní módu si zvlášť nepotrpím. Jezdím malou ojetou hondou, kterou mi rodiče přenechali jako dar k osmnáctinám. V tom autě jsem si z domova odvezla všechny věci, co jsem si přestěhovala na kolej. Na zadním sedadle se pořád válí nej-různější krámy a já si nikdy nenajdu dost času, abych je vyklidila bezezbytku. Za sebou jsem nechala kamarády z dětství – ty, ze kterých jsem už vyrostla a stýkám se s nimi jen se sebezapřením, i ty, které bych si ráda nechala v životě už napořád. A k tomu jsem si našla řadu nových kamarádů, kteří mi otevřeli oči a rozšířili mi obzory.

A teď začnu o něčem, co nebude ani zdaleka tak intelektuální. Teď se vám svěřím s trapným tajemstvím, typickým spíš pro puritánské putky. Protože věc se má tak, že poslední dobou nemám v hlavě nic než jednu šílenou představu.

Pořád se mi vrací jedna sexuální fantazie. Kdepak, zapomeňte na sex s obstarlým multimiliardářem v tryskáči jedenáct kilometrů nad

Saint Tropez. Uff, těžko bych dokázala vymyslet něco odpudivějšího. Mám mnohem přízemnější představivost, mnohem všednější a intimnější.

Několikrát týdně vyzvedávám svého přítele po práci. Občas když se trochu zdrží a je poslední, kdo zamyká kanceláře, spřádám tajné fantazie, jak si to s ním rozdávám v pracovně jeho šéfa. Ještě jsme to tam nikdy nedělali, ale na erotickém snu snad není nic špatného, ne?

Jackův šéf je senátor. Přesněji řečeno, je to úspěšný právník a kandiduje na senátora. A můj přítel Jack je součástí týmu, který má na starosti vedení jeho volební kampaně. Kromě toho studuje ekonomii. Každému už jistě svítlo, že moc času na randění nám nezbyvá. Jack totiž bývá po návratu domů tak zničený, že většinou usne na pohovce jen vteřinu potom, co odkopne boty. Ráno vstává časně kvůli přednáškám a seminářům, a tak nám obvykle nezbude chvilka ani na ranní rychlovku. Je vám určitě jasné, co to znamená – můj Jack zná jenom práci a žádnou zábavu.

A tak si ve fantaziích přehrávám svou roli oddané přítelkyně, která si všechno naplánuje předem. Pro tu příležitost se patřičně obléknu. Punčochy a střevíčky na jehlách, k tomu svůj oblíbený dvouřadý khaki baloňák, navlas stejný jako měla Anna Karina v Godardově filmu *Made in U.S.A.* A pod něj pouze prádlo: možná průhlednou černou podprsenku a kalhotky a k tomu barevně sladěný podvazkový pás. Nebo co jít nahoře bez a v bílých podkolenkách s růžovými puntíkovými kalhotkami, o kterých už vím, že Jacka vzrušují k šílenství? A co takhle vzít si jenom střevíčky na jehlových podpatcích a holé nohy, na těle mít jen průhlednou bílou košilku pod zadek jako malé děvčátko? Ale v každém případě musím použít

krvavě rudou rtěnku. Jo, tu krvavě rudou rtěnku si musím pořídit. Nejlepší kámošku každé svůdnice.

Štáb pro volební kampaň má kancelář v centru. Ze všech stran jsou výkladní skříně a světlo svítí celou noc, aby všichni kolemjdoucí viděli na řadu stejných, červeno-bílo-černých plakátů, na kterých Jackův šéf pózuje pod obrovským nápisem VOLTE ROBERTA DEVILLA.

Takže jediné místo, kde bychom mohli urvat kapku soukromí, je úklidová komora, umývárna s toaletou nebo kancelář, kterou Bob – potrpí si na to, aby mu všichni říkali Bobe – používá při svých pracovních návštěvách štábu, což není extra často. Je zastrčená až u zadního východu na parkoviště, takže Bob se může vplížit dovnitř a zase ven bez toho, že by u předního vchodu z ulice musel šaškovat před veřejností.

Jsem si proklatě jistá, že ve volební kanceláři se jistě najde pár lidí, které by vzrušovala šoustačka v umýárně během pracovní doby s rizikem, že je někdo nachytá. Já mezi ně určitě nepatřím, zvlášť když to můžeme dělat ve vlastním bytě. No ale Jack mě obvykle pouští dovnitř zadními dveřmi, které vedou na parkoviště, kde nechávám vůz, no, a Bobova kancelář je právě... u nich.

Hele, pro jistotu to zopakuju, protože vážně nechci, abyste to pochopili špatně: ve skutečnosti jsme to tam nikdy nedělali. Dokonce jsme to spolu nikdy ani neprobírali, Jack a já. Vlastně ani netuším, jestli by byl pro. Ovšem ve svých fantaziích vídám, že v tiché shodě vejдемe do kanceláře, zavřeme za sebou dveře a zhasneme – a když si odbudeme všechno úvodní líbání a mazlení, rázem převezmu iniciativu.

Jacka pozpátku srazím na kancelářskou židli, na Bobovu otáčecí židli z leštěné kůže, a děláme to přímo tam, „na trůnu moci“. Zakážu

mu vstát, dotýkat se sebe sama a třeba se jen pohnout, a pak mu předvedu kratičký striptýz, abych mu předvedla, co mu chci nabídnout. Nejdřív si rozepnu pásek pláště a nechám ho sklouznout z ramene, abych ho podráždila kouskem nahé kůže. Potom bleskově odťáhnou jednu polovinu pláště, aby Jack aspoň pohledem ochutnal, co se pod ním skrývá, zatímco druhou polovinu si tisknu k tělu. Pak se k němu otočím zády, nechám plášť sklouznout na podlahu, předkloním se a dotknu se prsty špiček nohou, aby přesně věděl, co dostane, když bude hodný kluk a poslechne mě na slovo.

Penis se Jackovi ztopoří dávno předtím, než mu stáhnou kalhoty. Pod bavlněnými boxerkami vidím mohutně vzdutou bouli.

Teď je vhodná chvíle na bližší kontakt, ale dotek Jackovi pořád ještě nedovolím. Postavím se před židli, zády k němu se rozkročím a chytnu se opěrek. Zadkem se mu nejdřív něžně a dráždivě a potom tvrdě třu o rozkrok, drtím ho, dosedám a buším do něj. Nakonec na Jacka prudce dosednu, stisknu mu úd mezi půlkami, cítím, jak se vzpíná a svíjí a topoří v oblouku mého...

Ale to odbíhám od jádra věci. Jádro věci je v tom, že v Juliette Society, mezi jejími členy, prostě nemám co pohledávat. A nedostala jsem se mezi ně na inzerát ani jim neposlala strukturovaný životopis s žádostí o zaměstnání, dokonce jsem neprošla žádným přijímacím pohovorem. Řekněme, že mám nadání, schopnost přesvědčit a touhu.

No, a že si mě někdo všiml.

Můžeme probírat horem dolem geny a trénink, ale tenhle talent nemám vrozený. Přinejmenším si toho nejsem vědoma. Ne, ne, tohle je věc, kterou jsem si uvědomila, ale nosila jsem ji v sobě už dlouho,

pod mnoha vrstvami, pohřbenou jako spícího agenta, jenž se ve mně probudil teprve nedávno.

A když jsem vám prozradila tohle všechno, těžko vám teď smyslně vysvětlím, co se přihodilo během toho večera. Toho večera, kdy jsem poprvé vstoupila do prostor Juliette Society.